

Одушељиво шрине

Уредништво и Администрација,
Београд, Јакшићева 4-а/II

ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 7 МАРТ 1942

БР. 14 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ОДУШЕВЉЕЊЕ У ИНДИЈИ

Њу-Делхи, марта (Рајтер). — Поводом најновијих вести да су Велика Британија и Сједињене америчке државе послале ових дана неколико хиљада тона симпатија и осталих моралних потпора као и исто толику количину обећања о слободи и независности, настало је у народу велико одушевљење. Британска полиција била је принуђена да ухапси неколико стотина Индуса, јер су у свом одушевљењу премлатили двојицу енглеских полицајаца.

ДИНАСТИЈА КАГАНОВИЋА НА ДЕЛУ

Јафа, марта. — Именованем Кагановића за члана вишег војног савета у Совјетској Унији, Стаљин је морао да подлегне својој трећем тасту из палестинске лозе.

Ова игра с отвореним картама примљена је одушељено међу палестинским Јеврејима и у знак одушевљења приређене су овде велике манифестације за «Словенску Русију».

И РАЈСКА ОСТРВА МЕЊАЈУ ИМЕ

Калкута, марта. — Из канцеларије вице-краља Индије послат је влади у Лондон предлог да се острва у Тихом океану, уместо ранијег имена «Рајска острва» промене у «Бавоља острва», јер на њима сада за Енглеze влада прави ђакао.

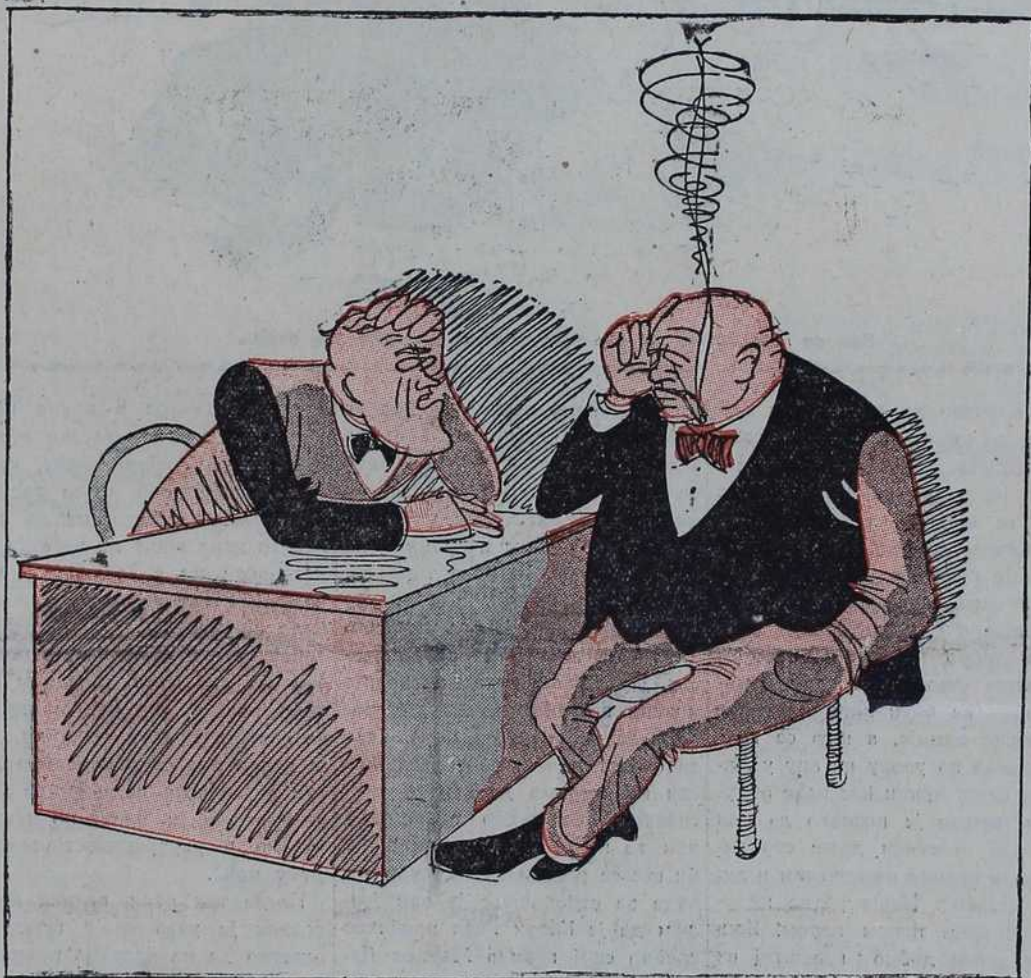
СВИ СЕ РЕДОМ ИЗРЕ- ЂАШЕ...

Велики енглески генерали: Глад, Блато, Зима, Мраз и Пустина, пошто су се изређали на војној команди одлазе сада у позадину, не успевши да туку непријатеља. Генерал Пролеће, велики непријатељ Енглеске и савезника, који долази на ред имаће ускоро реч, од које се већ сада многима у Москви и Лондону жежи кожа.

У ЕНГЛЕСКОЈ СУ АКТУЕЛНИ САЛОНСКИ КОМУНИСТИ

Лондон, марта. — Последњом реконструкцијом енглеске владе, Черчил је увео у владу познатог салонског комунисту Крипсу, интимног пријатеља Стаљина.

У добро обавештеним круговима сматра се, да је Черчил овим актом учинио велику помоћ Совјетској Унији.

ЧЕРЧИЛ: — Да ми је само да се сетим ко нам беше полажајник, кад нас оволики баксуз бије!

НЕК СЕ МАЛО ПРОШЕТАЈУ

Каиро. — Кад је Очинлек хтео да преузме офанзиву у Либији, енглеске трупе из Индије украле су се у бродове и пошле на Блиски исток, као појачање. Одмах после тога је дошла опсада Сингапура, и те трупе су се са пола пута вратиле ка Малајима. Како је у међувремену пао Сингапур а Очинлек добио у Либији жестоке батине, трупе су се поново са пола пута вратиле према Блиском истоку. Тада је дошла офанзива на Рангун, а трупе се поново враћају и плове према Индији. Пошто се команданту тих трупа смучила ова шетња тамо амо по Индиском океану, упутио је телеграм влади, тражећи разлог тог сецања. Из Лондона је добио одговор:

— Море, шетајте се докле год можете и уживајте, јер су ваши бродови једини који то још кратко време могу да чине без опасности од немачких подморница.

КРАТАК ОДГОВОР

Мека. — Један новинар је посетио неку угледну личност из арапске државе Хедас и упитао:

— Шта вас је натерало да прекинете дипломатске односе са Силама осовине?

Арабљанин је кратко одговорио:

— Енглеске трупе.

УТЕШНА ВЕСТ

Сан Франциско. — Овадшња штампа са задовољством констатује да за последњих десет минута ни један јапански авион нити једна јапанска подморница нису бомбардовали варош.

ХИТНИ ТЕЛЕГРАМ

Лондон. — Синоћ је овде стигао хитан телеграм из Кјубишева са следећом садржином:

— Молим вас јавите нам хитно за наше радио слушаоце које смо село заузели синоћ.

СВЕЈЕДНО МУ ЈЕ

Лондон. — На питање претставника стране штампе, у коме правцу мисле Јапанци да ударе, после пада Рангуна, претседник Черчил је резигнирано одмахнуо руком:

— Нек ударе куд год хоће, јер, где год ударе, по нама ударају...

ИМА И ТОГА...

Сурабаја. — Приликом своје офанзиве на Холацкску Индију, јапански војни извештачи констатују са чудењем да су тамо наишли чак и на једног Холацкјана, који није ни енглески поданик нити претставља неку енглеску компанију...

ПОМОЋ ЈЕ СТИГЛА

Горки. — Најзад је стигла прва пошљица ратног материјала из Енглеске за црвену армију. То је било комплетно издање говора са радио Лондона за друга Лозовског који се у последње време и сувише изадутирао у проналажењу нових услуга.

АКЦИЈЕ НА КИЛО ПА ИПАК НЕМА КУПАЦА

Лондон, марта. — После пада Малаје и осталих острва у Тихом океану, на лондонској берзи пале су и акције цинка, бакра, калаја и осталих руда са Далеког Истока, тако ниско да се продају на кило али ипак се не налазе магарци да их купују. Стога је управа Ситија решила да покупује све те акције и да потпали с њима ватру, како би се у ове хладне дане бар једанпут с њима добро огрејала.

ПРОМЕНА МЕСТА

Сиднеј. — Када је аустралијанска влада сазнала да се њене трупе враћају у домовину са Либијског, Малајског и Рангунског фронта, запитала је команданта тих трупа:

— Колико нових касарна да спремимо?

Сутрадан су добили телеграфски одговор:

— Спремите двадесет болница, четири мртвачнице и неколико инвалидских домова.

НЕМОГУЋ ПОСАО

Њујорк. — Код најчувенијег овдашњег јувелира претседник Рузвелт је донео круну Енглеске империје, коју је добио на поклон од Черчила приликом последњег сусрета, и замолио јувелира да некако причврсти главни драги камен круне који претставља Индију, и коју у последње време прети да испадне. После дугог разгледања, јувелир је изјавио да нема тог Американца који тако нешто може да учини.

КАКО ДА МУ ВЕРУЈЕШ?

У почетку енглеске офанзиве у Либији било је 750.000 војника у енглеској армији. Ову изјаву је дао лично Черчил.

После крахиране офанзиве, Черчил је дао изјаву у Парламенту:

— Никад у Либији није било више од 45.000 енглеских војника.

Поставља се питање, који Черчил лаже: онај први или овај други? У сваком случају један од њих двојице лаже.

„Блажени нишчи духом“

— Са нашим резервама материјала, ми можемо да производимо десет пута више бродова него Јапаници.

РАПОРТ

— Господине генерале, после јуначке борбе прса у прса били смо принуђени да се из тактичких разлога повучемо...

Како **Терица** замишља...
мам **Терица** замишља...

вуцибатину

Славе наше прича

Пушарева брије

Миле је био страствен пушач. Шездесет цигарета била је његова дневна порција.

Јуче сам га срео. Много се журио.

— Куда си тако запео? Упитам га.

— Идем из једне цвећарске радње у другу.

— А зашто?

— Треба ми три роза каранфила, па нигде да их нађем.

— За твоју жену?

— Не. За Мицу.

— Где? А откад имаш ту Мицу?

— Немам ја Мицу. Она има парфимерију.

— Сигурно је Мици рођендан?

— Није. Али она има Коти-пудер. И кад јој ја донесем каранфиле добићу од ње кутију овог пудера.

— А шта ће теби Коти-кудер, сигурно твоја жена баш њега употребљава.

— Није то уопште за њу, него за госпођицу Јелку.

— Ко ти је опет та Јелка?

— Госпођица Јелка је продавачица у једној галантеријској трговини, објашњава Миле. — Треба ми пар свилених „Кајзер“ чарапа, које се данас тешко добијају али их она има. Кад јој ја дам пудер који она не може нигде да добије, она ће пристаћи да ми прода један пар чарапа.

Ја га гледам зачуђено.

— Па зар твоја жена мора да носи баш „Кајзер“ чарапе?

— Ама ко ти говори о мојој жени? Ове чарапе су за госпођицу Миру.

— О мајку му, ко ти је опет та Мира?

— Ако ја донесем Мири чарапе, она ће ми прибавити биоскопске карте за данашњу претставу и ако су сва места већ распродата. Знаш, она је благајница у биоскопу.

Ја оданем.

— Аух, тако ми кажи! Рекох. Ти хоћеш по сваку цену да идеш данас у биоскоп. Видиш, сада тек разумем. Који то филм хоћеш да гледаш?

— Ја ниједан.

— Али...?

— Мени требају карте за Бранка.

— Бранка? Ко је тај Бранко?

— Вереник Загин.

— А Зага? Продерем се, јер сам се већ нервирао.

— Она је нећака госпође Јовановић.

— А госпођа Јовановић? Подвикнух.

На ово моје питање пређе преко лица Милета блажен осмејак.

— Госпођа Јовановић има трафику!

Мојем стрпљењу је ипак дошао крај.

— Ах, сада те тек разумем. За ове биоскопске карте добићеш цигарета.

Миле ме погледа зачуђено.

— За кога ме ти сматраш, уопште? Ваљда не мислиш да сам препродавац. Изгледа да живиш на Марсусу?

Ја се наљутих:

— Сада уопште више ништа не разумем. Не могу да схватим никако, зашто обијаш толико ноге,

да добијеш роза каранфиле, за ове каранфиле да добијеш Коти-пудер, за овај пудер женске чарапе, за чарапе замењујеш биоскопске карте, а сам не идеш у биоскоп, него ове карте дајеш некој девојци, која ће да иде у биоскоп са својим вереником.

Миле се насмеја:

— Зага станује код тетки, која има трафику, рече он. — Кад Зага предвече изиђе, тада јој тетка остаје сама. А када је тетка, која има трафику, сама, онда се тетка плаши. Тада долазим ја, правим јој друштво и нас двоје играмо табланета. Ја и тетка, која има трафику сами! Замисли! И тада ја пуштам да тетка добија. А када добије доста, она толико срећна и блажена, да се смилује на мене и поклони ми неку кутију цигарета.

ЛОКАЛНЕ ВЕСТИ

У МАЛЕРУ

Један црноберзијанац на принудном раду, жали се једном „колеги“, иначе скитници:

— Баш смо, бре, у малеру. Оне београдске газдетине чистиле снег.

ЛАПСУС У ПОЕНТИ

Није ретка ствар да се глумцу у »наитију духа свјатаго« догоди да испретура речи. Па да каже рецимо: „Ноћу кад сунце сија дању кад звезда јато трепери“... Али сиротом чича-Илији, како је сам причао, десило се редак малер: Да испретура речи у поенти комада и то на начин достојан њега.

Играо је у једној комедији оца који не да да му се ћерка уда за једног трговачког књиговођу.

Али љубав побеђује. Отац мора да пристане и каже на крају:

— И тако је моја кћи постала жена трговачког књиговође.

Али чича, кад је изговарао те речи, — није ни хтео да слуша шаптача, јер му се чинило да тај завршетак зна као Оченаш, — саплете се и каже:

— И тако је моја жена постала кћи књиговачког трговође!

Публика се смеје слатко, — многи мисле да тако треба да буде, — завеса пада, а чича зајмурио од секирације, па верујући да је завеса већ пала, узвикује на отвореној сцени:

— Ау, шта ја одвалих!

ПОШТЕНА

— Женице, да ли си се као девојка пољубила с којим мушкарцем?

— Јесам, у трамвају једном.

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрације: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Тел. бр. 25-592.

Штампа: Штампарија „Луч“, Београд.

Привредне вести

За опште добро. — Један београдски кућевласник решио је да дозволи својим кираџијама по пет квадратних метара дворишта за башту, пошто жели да допринесе привредној производњи.

За ово тражи од својих кираџија да му плаћају двоструку кирију, пошто он жртвује три босиљка и четири георгине за опште добро.

Епохалан проналазак. — Да би помогли београдску сиротињу у овим зимским данима, организатори двоза дрвета за приватна лица — изумели су нов проналазак. Они дрва метре на вагонским вратима, тако да сада један вагон товари по 40 и више метара. Не зна се да ли је овај проналазак патентиран.

Уржаћени

ВИШЕВИ

Перица путује са својим родитељима преко границе. На граници се врши царински преглед. Један цариник прегледа кофере и друге ствари.

— Шта мислиш, тата, пита Перица, гласно, да ли ће овај чика да нађе твоје цигарете и мамину свилу?

— Малом Иви није добро и мама хоће да га води лекару, али се он плаши и неће никако да иде.

— Не бој се, сине, чика доктор само жели да те види.

— Мамице, — одговара мали сав задовољан, — ако жели само да ме види, однеси му моју фотографију.

— Јеси ли већ направио тестамент?

— Јесам. Целокупну моју имовину наследиће лекар који ми буде спасао живот!

— Реци ми истину, да ли сам ја једини мушкарац кога волиш?

— Јеси, мили мој. Једини и најбољи од свих.

Отац (просиоцу): — Ви сте презадужени, па ипак се усуђујете да просите руку моје ћерке?

Просиоц: — Да! Али како ви имате неки други, бољи предмет за раздужење, ја ћу га радо прихватити.

— Зашто ниси отишао у школу?

— Био сам, али ме је учитељ послао кући. Ја сам се јутрос умрио, па је мислио да сам болестан.

— Имате ли какве препоруке које вас легитимишу као способног ноћног чувара?

— Имам лекарско уверење које потврђује да болујем од несанице.

— Ви кажете да у овој вароши живите већ десет година, а не знате најкраћи пут до железничке станице!

— Е, али ја сам за све време био такси-шофер!

— Ви сте дали оглас да млада девојка тражи човека који ће учети мало светлости и топлоте у њен живот. Јесте ли добили какав одговор?

— Да двојица су се јавили са електричне централе, а један од ресавских рудника.

Из једног циркулара:

— „...и молимо вас да наше предузеће не побркате са сличним вералачким фирмама...“

— Како госпођа Перић пролази са њеном клептоманијом?

— О! Сада је много боље! Доноси кући само антиквитег!

— Катице, види да ли је господин професор ручао?

— Питала сам га.

— Па шта каже?

— Не зна.

Син пита свога оца судију: — Тата, шта ћу добити за рођендан?

— Двадесет динара у готову или два дана затвора.

Мали огласи

На продају 1000 метара летавца за кување ручкова. Необично рентабилно и штедљиво. За један ручак је потребно свега десет метара. Цена десет динара по метру. Обратити се др. Вујићу, специјалисти за дијету.

Изгубљена сребрна лисица на путу од Славије до Теразија, заправо није сребрна, него тако изгледа, јер је прављена од метала, који личи на сребро. Поштен налазач нека је донесе, уз добру награду, у Управу града Београда.

Потребни су нам вешти и убудљиви говорници, елегантне спољашности. Стручно знање непотребно. Дужност ће им бити да три сата, за време док су радње отворене, стоје пред радњом и убеди наивне муштерије да наше радње не продају штофове него сладолед. Плата добра. Удружење текстилних трговаца са спуштеним фирмама и тарабом на излозима.

ЧИТАЈТЕ „БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

ВИШЕВИ

ПРЕГЛЕД

ТОЧКОВИ СУДБИНЕ

Томшицава Страна

Пацијент поново долази лекару.

— Дакле, како је сада са не-саницом?

— Много боље...

— Е, па то ми је мило. Шта се то побољшало?

— Па, ето, прекинох сам бројао, као што сте ми рекли, и успавао сам се тек кад сам избројао до 7.497, а синоћ сам могао бројати само до 7.177 пре него што сам заспао...

— Камо среће да су на Ватерлоу победили Французи! Где би ми био крај!

— Зашто ти је то тако важно?

— Зато што сам тако написао у писменом задатку.

— Срце, јеси ли видела, да ми се је откинуло дугме на капуту?

— Јесам срце, само нисам нашла друго дугме, па сам зашила рупицу.

— Сваки пут кад те погледам, потсетиш ме на једног великог човека.

— То су ми и други рекли. На кога потсећам тебе?

— На Дарвина.

— Јесу ли они заљубљени једно у друго?

— Неоспорно. Она га слуша кад јој прича о фудбалу, а он њу, кад му прича о најновијој хаљини своје пријатељице.

Учитељ пита Јовицу:

— Кад узмеш комад меса па га поделиш на два, шта ћеш добити?

— Две половине.

— А кад оба дела поделиш још једном на два, шта ћеш онда добити?

— Четвртину.

— А кад поделиш још једном?

— Осмину.

— Добро, дели даље, па шта ћеш добити?

— Сецкано месо.

— Дакле, ипак си се оженио?

— Да, ми смо прво решили да будемо добри пријатељи, па смо се онда она и ја предомислили и венчали се.

— Прекјуче вам је пиво било много боље...

— Варате се, господине, ово је баш то прекјучерашње.

— Узјми ми педесет динара. Остао ми новчаник код куће.

— Што га ниси понео?

— Шта ће ми кад је празан.

— Кад бих се ја опила као ти, ја бих се одмах убила!

— Хехехе! Да си ти пијана као ја, ти би промашила.

— Тата, шта то значи »празна титула«?

— То је кад мама кући пред гостима каже да сам газда у кући.

— За господина желите? Све године ушле су у моду мушке кошуље без дугмета.

— А, мој муж је на њих већ давно навекао.

Код сликара

— Уста ћу ја сама насликати, ви се у то не разумете.

— И онда сам му енергично рекла, да га не желим више видети.

— Дз ли је онда отишао?

— Не, али је угасио светло.

— Но, лепо сте ми препоручили, господине докторе!

— Шта?

— Па рекли сте ми да треба да лежем с кокошкама.

— Па да.

— Али да видите чуда! Нисам могао целе ноћи да тренем, какво су чудо направиле по мојој постели, жена ме је хтела избацити из куће!

— Радуј се, Мишо, мој шеф је смењен!

— Немој се унапред радовати, ко зна какав ће магарац доћи после њега!

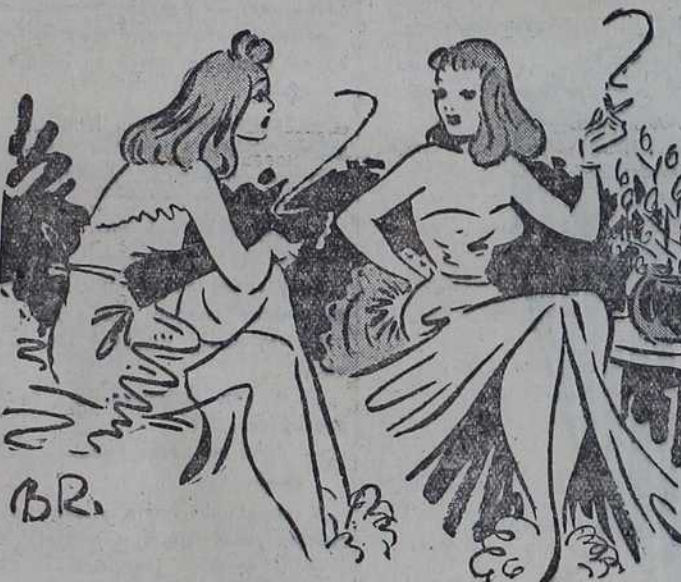
— Па ја долазим!

Жена: — Прошле ноћи, Милане, говорио си у сну.

Муж: — Опрости ми, молим те, ако сам те прекинуо у говору.

— Да ли сте ви звонили, Катице!

— Могу ти рећи у повере у да сам се верила са Мишом.
— Поверење за поверење! Ја сам већ била с њим верена.

— Ја мислим да Сека припада оним девојкама које мало причају.

— Да — о својој прошлости.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Равајлови фривљаји

Равајло продаје јевтино јаја

КАСНО!

Черчил: — Драги пријатељу, пошто си толико ватрено желео да браниш своју земљу, ето, сада ти пружам могућност...

Адвокат: — Да вас суд не би исувише строго осудио, потребно је да вас огласимо за лудог.

Клијент: — Не, на то не пристајем. Ја сам увек био, а и данас сам душевно здрав.

Адвокат: — Човече! Зар не схватате тежину ситуације! Будите паметни и допустите да вас трогласимо лудим.

Лекар: — То од чега ви патите прилично ме забрињује. То је хронично зло, које вам убија сваку вољу за живот.

Пацијент (стављајући прст на уста): — Пст! Лакше, докторе, она седи у претсобљу!

Дошла сељанка на пазар, пошто је покуповала све ствари за кућу саратила и код дуваницје да купи мало дувана.

— Хоћеш ли Саву или Зету? — Саво ми не пуше, а зета немам, него сам хтела за Никољу.

— Господин ми је наредио да вам кажем да није код куће.

— Онда реците господину, да ја нисам ни долазио.

— Шта мислите о речима г. попе, да је боље дати него узети.

— Мислим да је он говорио о ригинусу.

Жена: — Жалићеш ти још за мнош. Ако умрем никада више нећеш наћи овакву жену!

Муж: — Хвала Богу, то ми је још једина утеха.

Чувени професор медицине зове своју дугогодишњу служавку:

— Ана, ви сте већ двадесет година код мене...

— Јесте, господине професоре. — Ви сте били вредни и поштедни и зато заслужујете награду...

— Ах, ви сте сувише добри... — Стога, први бакцил који будем пронашао, носиће ваше име.

Маче Шале с мачом БРАДОМ

— Ако одмах не платите, — каже претећим гласом келнер господину који нема новаца да плати цех, — позваћу жандарма.

— Па зовите га ако мислите да ће он хтети да плати за мене.

— Господине Перо, јуче се из вашег стана чуо страхан лом. Нешто сте се, ваљда, свађали са женом?

— Да, целу ноћ смо се расправљали. Замислите, уртела себи у главу да за прославу наше златне свадбе треба да позове сву своју родбину на вечеру!

— А кад прослављате своју златну свадбу?

— Кроз петнаест година.

У редакцији листа упада директор менаџерије и протестује:

— У вашем јучерашњем извештају стоји да је мој змиски цар дуг седам метара, а он има равно осам и по.

— Жао ми је, одговори уредник, али јуче смо имали исувише материјала па смо морали сваку ствар по мало да скратимо.

— Зашто се тако нервира и виче наш нови оперски певач?

— Зато што је на претстави добио свега пет венаца.

— Па зар му то није довољно?

— Не, али он је наручио и платио пет.

Госпођа: — Зар опет тражите повишицу плате, а повисила сам вам је прошлог месеца!

Дадилца: — Да, госпођо, али од јуче је поскупило млеко.

Лекар: — Имали сте срећу да баш к мени дођете, јер ја имам најбољи лек за вас.

Пацијент: — Чуди ме да сте тако брзо могли да поставите дијагнозу?

Лекар: — Како да не поставим, кад је од те болести патим већ четнаест година.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА